ANGLICKÁ POHÁDKA

JACK A FAZOLOVÝ STONEK

Za devatero řekami, za devatero horami, pod tou nejvyšší desátou horou žila byla jedna chudobná vdova se svým synkem Jackem. Pravda, měli sice i tučnou krávu Stračenu, která jim přinášela hlavní obživu, jenže se po čase ukázalo, že je ani ta kráva od hladu nespasí.

I když byl vdovin synek ještě malý a slabý, že musela všechnu práci v chaloupce odřít sama, jak rostl, jedl snad za čtyři.

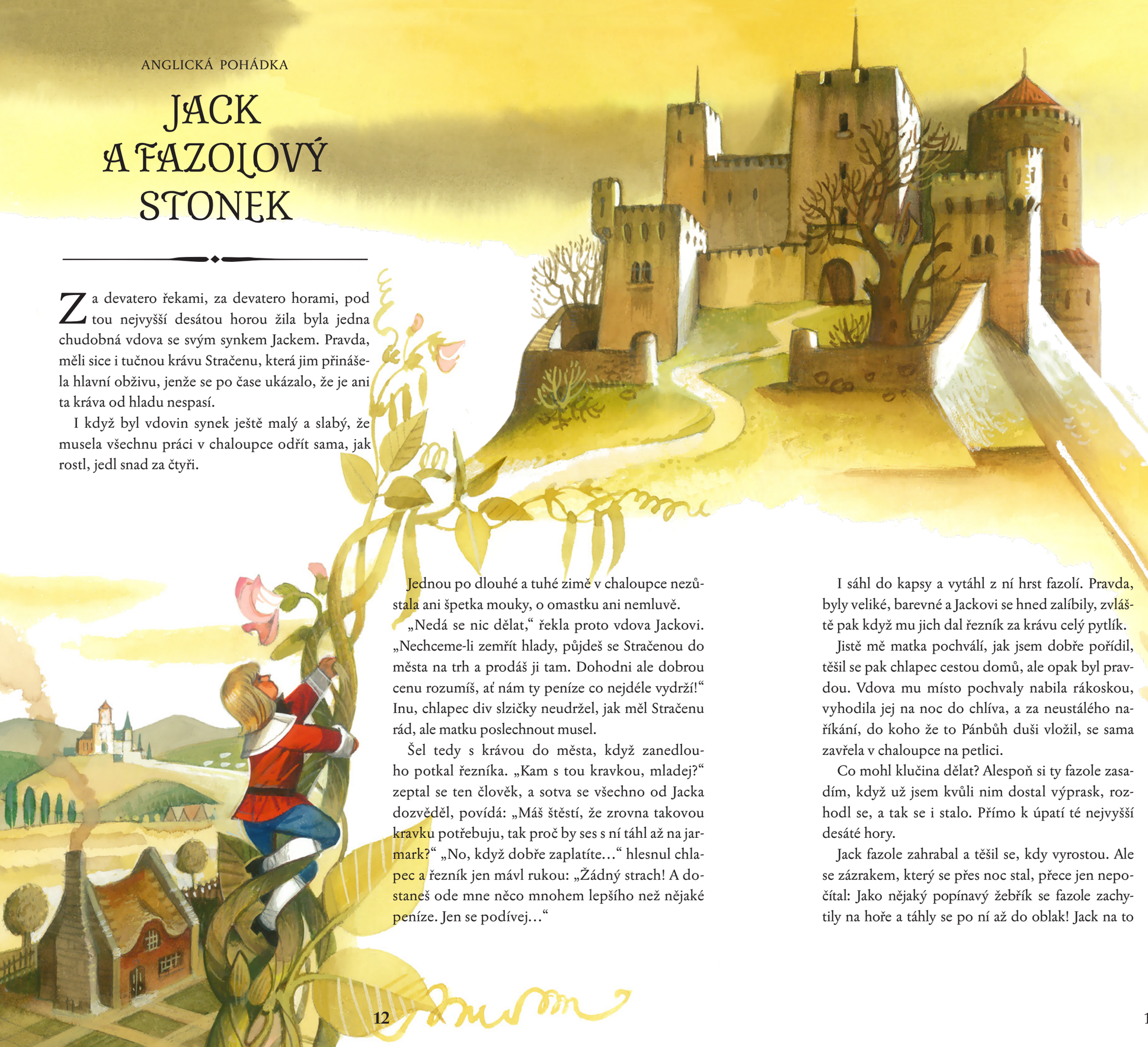

Jednou po dlouhé a tuhé zimě v chaloupce nezůstala ani špetka mouky, o omastku ani nemluvě.

„Nedá se nic dělat," řekla proto vdova Jackovi. „Nechceme-li zemřít hlady, půjdeš se Stračenou do města na trh a prodáš ji tam. Dohodni ale dobrou cenu rozumíš, ať nám ty peníze co nejdéle vydrží!" Inu, chlapec div slzičky neudržel, jak měl Stračenu rád, ale matku poslechnout musel.

Šel tedy s krávou do města, když zanedlouho potkal řezníka. „Kam s tou kravkou, mladej?" zeptal se ten člověk, a sotva se všechno od Jacka dozvěděl, povídá: „Máš štěstí, že zrovna takovou kravku potřebuju, tak proč by ses s ní táhl až na jarmark?" „No, když dobře zaplatíte…" hlesnul chlapec a řezník jen mávl rukou: „Žádný strach! A dostaneš ode mne něco mnohem lepšího než nějaké peníze. Jen se podívej…"

zíral jako na nějaké nebeské divadlo, ale dlouho se nerozmýšlel.

Lezl po tom fazolovém žebříku a lezl, až se dostal na vrchol hory. Tam jej čekalo další překvapení. Nedaleko stál hrad s věžemi, hradbami a vším, co ke hradu patří. Ani tentokrát se chlapec nerozmýšlel; zabušil oběma pěstmi na vrata, ale tentokrát by místo toho raději rovnou utekl. Než se vzpamatoval, popadla ho za límec jakási jednooká obryně a pochvalovala si: „Vida, pomocníček do kuchyně jako na zavolanou! Právě mě napadlo, že bych takového potřebovala… Když budeš poslouchat, nepoměješ se špatně, věř mi, jenom před mým mužem obrem tě musíme vždycky schovat…"

No, Jack raději ani nedutal a poslechl obryni ve všem, co mu přikázala. Myl nádobí i podlahu, loupal brambory atakdál, atakdál. Až se koncem toho dne ozvaly zvenku těžké kroky a obryně vykřikla: „Honem, muž se vrací, honem do skříně!" A než se chlapec vzpamatoval, zavřela jej tam.

I sáhl do kapsy a vytáhl z ní hrst fazolí. Pravda, byly veliké, barevné a Jackovi se hned zalíbily, zvláště pak když mu jich dal řezník za krávu celý pytlík.

Jistě mě matka pochválí, jak jsem dobře pořídil, těšil se pak chlapec cestou domů, ale opak byl pravdou. Vdova mu místo pochvaly nabila rákoskou, vyhodila jej na noc do chlíva, a za neustálého naříkání, do koho že to Pánbůh duši vložil, se sama zavřela v chaloupce na petlici.

Co mohl klučina dělat? Alespoň si ty fazole zasadím, když už jsem kvůli nim dostal výprask, rozhodl se, a tak se i stalo. Přímo k úpatí té nejvyšší desáté hory.

Jack fazole zahrabal a těšil se, kdy vyrostou. Ale se zázrakem, který se přes noc stal, přece jen nepočítal: Jako nějaký popínavý žebřík se fazole zachytily na hoře a táhly se po ní až do oblak! Jack na to

Jenom klíčovou dírkou pak spatřil jednooké obřisko s hlavou jako obrovská dýně, z níž trčely ostré tesáky. A ten kolohnát začal čenichat kolem jako celá smečka psů: „Čichám, čichám člověčinu. Ženo, koho tady máš?!“

„Bůh ví, čeho ses načuchal dole na světě, tady nikdo není!“ odsekla obryně, a když se její muž najedl, podala mu měšec se zlaťáky, aby je přepočítal, neboť to byla jeho nejmilejší zábava.

Jack měl z toho oči navrch hlavy, a sotva obr usnul a začal chrápat, jako když po kokosech jezdí, vylezl ze svého úkrytu, popadl dva měšce a hajdy z hradu po fazolovém stromu domů do chaloupky.

Nevím už, jak dlouho jim s matkou ty dukáty vystačily na živobytí, ale když jim došly, Jack se nerozpakoval a vylezl po fazolovém stromě do hradu znova. Buď jej obryně už nepoznala, anebo na něj za tu dobu zapomněla, zkrátka vše se opakovalo jako poprvé. Také tentokrát jí musel celý den pomáhat s prací v kuchyni, také tentokrát jej ukryla do skříně, sotva zvenku zaslechla kroky svého muže. Něco však přece bylo jinak: po večeři obr nepřepočítával svoje dukáty, nýbrž mu žena přinesla na stůl velkou hnědou slepici a sama jako předtím odešla na kutě.

Obr potom slepici pohladil a povídá: „Snášej!“ A hle: na jeho pokyn snesla velikánské zlaté vejce a to se opakovalo pokaždé, když jí to poručil. Nakonec byl těch vajec plný stůl, div z něho nespadla, a obr zase chrápal. Tentokrát mu chlapec vzal raději kouzelnou slepici a byl s ní dole v chaloupce ještě rychleji než minule. Měli teď s matkou zlatých vajec, kolik se jim zachtělo, a měli se už tak dobře jako boháči někde ve městě. Však si také nechali postavit místo staré chaloupky veliký statek a matka už nic nemusela dělat, jen poroučela čeládce.

Jack ale stále přemýšlel o tom, čím se asi teď obr baví nahoře ve svém hradě u fazolového žebříku. Nakonec mu to nedalo. Aby jej ale ani obryně už nepoznala, zamounil si tváře, až vypadal jako nějaký cikán, a vydal se nahoru po fazolovém žebříku potřetí. Obryně jej nepoznala ani tentokrát, a dokonce ani v kuchyni ho nikterak neproháněla. Když ale přišel domů obra snědl na posezení celou upečenou ovci, čekalo na Jacka to největší překvapení. Požádal svou ženu, ať mu přinese harfu, a sotva se tak stalo, poručil nástroji: „Napřed nějakou skočnou, moje harfičko, ať setřesu to jídlo!“ A harfa hned začala vskutku od podlahy: Tři zvony o dobré anglické lodi, ale hned veselou o třech zelených lahvicích, anebo o krásné Anii Laurii, a další a další do tance.

Na ten křik se obr probudil a už se hnal za Jackem jako bouře. Chlapec zrovna doběhl k fazolovému žebříku a napolovic ukrytý mezi listovím slézal co nejrychleji dolů. Harfa jej však prozradila: Tudy, pane, za ním dolů, ať ho dopadneme spolu!

I leze obřisko za chlapcem, jak umí nejrychleji, fazolový strom se třese, div se neskácí, ale přesto je Jack s harfou na zemi dřív než kolohnát. V té chvíli také popadne sekyru, co leží vedle, a seká do kmene co největší silou. A už se obr i s fazolovým stromem řítí na zem. Nikdy už nevstane a neobživne. Zato harfa teď spustí pro Jacka docela jinou:

Navždycky jsi teď mým pánem, než svému životu řekneš amen!

Obr se natřásal, poskakoval, až se celý hrad třásl, a přitom hulákal. Hodně dlouho pak trvalo, než harfě rozkázal: „Teď už nějakou ukolébavku, celého jsi mne unavila!“ A zase hradem zaznívaly jímavé, sladké tóny té známé Spi, děťátko, spi. Přestože obr žádné děťátko samozřejmě nebyl, ještě než byla ukolébavka u konce, bylo slyšet, že chrápe, jako když pilou řeže. Dál už milý Jack na nic nečekal. Popadl harfu a honem pryč! Harfa však mlčet nezůstala. Všemi svými strunami se dala do poplašného křiku: Pane, vstávej, už mě kradou, už mě odnášejí z hradu!

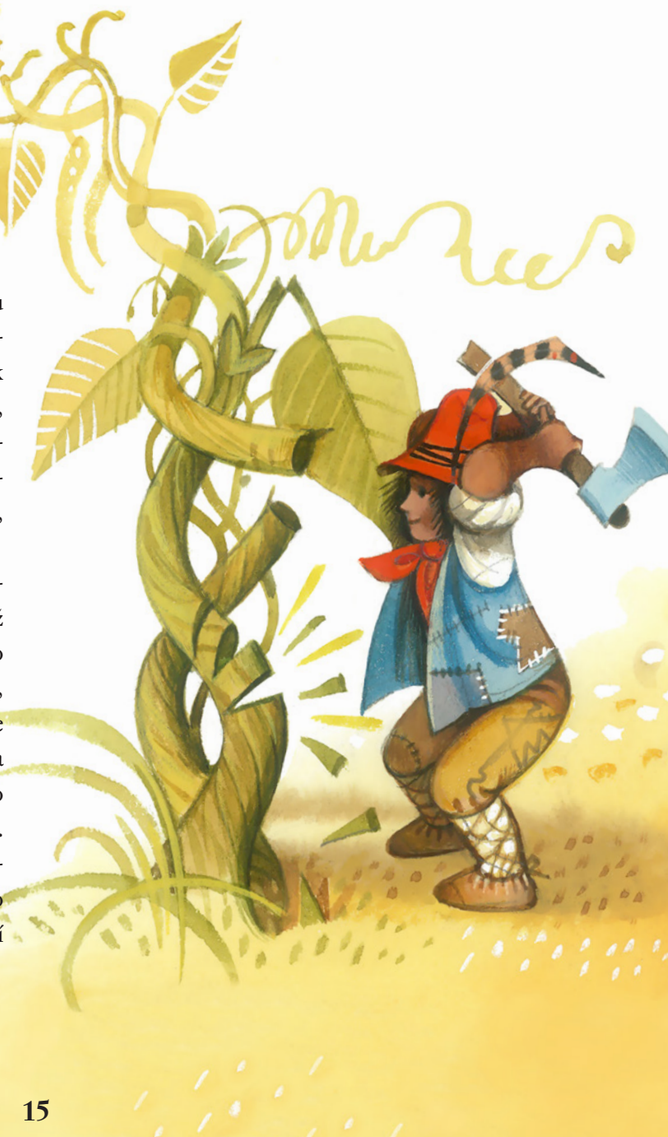

AUSTRALSKÁ POHÁDKA

NEDOŽERA

Daleko, předaleko, až na opačném konci zeměkoule žil kdysi dávno, pradávno prakmen lovců a válečníků. Neznali ještě obilí ani jiné rostliny, které by mohli pěstovat pro svou praobživu, takže jenom zvěř, ptáci a ryby je většinou zbavovali stálého prahladu.

Místo, kde v jeskyních žili, bylo navíc na zvěř chudičké – klokana nebo vačici spatřili jednou za měsíc. O velkých běhavých ptácích emu ani nemluvě... Večer co večer prosili proto své pradávné bohy tancem i zpěvem kolem ohně, aby jim dopřáli úspěch při lovu a dostatek jídla. Ale zatímco dospělí žadonili u božstev svým zpěvem a tancem, mladí se tím usilovněji učili zacházet s lukem a šípy, udicí i návnadou na chytání ryb, ale hlavně se zahnutým dřevěným bumerangem, jímž už někteří z nich dokázali zasáhnout ptáka v letu, a přece se pak k nim bumerang vzduchem vrátil.

Byl to hlavně náčelníkův syn Jungiča, který tohle všechno brzy uměl a snad právě proto neviděl rád, že staří jen a jen obtěžují bohy. „Vypravíme se na lov, bohové nám sami od sebe žádné zvíře do jeskyně nepřinesou!“ rozčiloval se mezi svými druhy a jednoho dne časně zrána se celá tlupa chlapců i dívek na ten lov vypravila.

Šli dlouho a daleko. Krajina byla pustá, slunce nemilosrdně pálilo, a tak všichni uvítali, když se dostali pod jakýsi kopec k malému jezeru. Dívky tu rovnou objevili nejen rákos na pletení košíků, nýbrž i jamy – sladké brambory, velké jako pěst! I dali se všichni do jejich vyhrabávání, jenom Jungiča se na jejich počínání chvíli mlčky koukal, ale potom prohlásil: „Tohle je přece práce pro dívky a ženy! Ať tu tedy pletou košíky, vyhrabou nějaké jamy, my musíme chytat ryby!“ A poněvadž ostatní chlapci věděli, že má pravdu, pustili se do práce. V bahně na břehu si našli tučné ponravy, navlékli je na háčky z trnů připevněných k vlasci z popínavých rostlin, a za chvíli už čekali na svůj úlovek. Jenomže hladina jezera zůstávala bez hnutí. Zbytečně také přecházeli z místa na místo, vlasec se nikde nenapjal...

Slunce se nakonec už sklánělo k večeru a všichni věděli, že je čas jít domů. Jungiča se však nechtěl spokojit s takovým hubeným výsledkem a ještě jednou hodil udici s návnadou do vody. Tenkrát místo červa navlékl poslední kousek ptačího masa, co měl z domova k snědku. A hle: vlasec sebou prudce škubl a už ho neznámá síla táhne do jezerní hlubiny!

Každý, kdo je kolem, pomáhá Jungičovi, aby tu podivnou rybu vytáhl. Nakonec se to podaří a ryba veleryba se žraločími zuby lapá na břehu po vzduchu. Ale už také všichni v hrůze na mládence křičí: „Hoď ji zpátky, honem! Je to přece malý Nedožera, slyšíš?!“ A třebaže nikdo z nich takovou rybu jakživ nespatřil, věděli z vyprávění dědů, že Nedožera je nejhroznější lidožravá ryba na světě. „Svůj úlovek tu nenechám, i kdyby mě stará Nedožera honila!“ vykřikl Jungiča, hodil si mládě na záda a upaloval s ním na kopec, co mu nohy stačily, ostatní za ním.

Bylo to na poslední chvíli. Hladina jezera začala rychle stoupat a objevila se hrůzyplná tlama staré Nedožery – tlama plná zubů, oči jako mlýnské kameny. Utíkali, drápali se, šplhali do kopce, co jim nohy, ruce i dech stačily, náčelníkův syn s rybou na zádech jako první. Voda však stoupala ještě rychleji a zlověstná zubatice se už natahovala po jejich patách!

V největším nebezpečí odhodil Jungiča mládě do vody. Nepomohlo to ale, nemyslete. Třebaže obě ryby zmizely v jezeře, hladina pořád stoupala. Zbývalo už jen pár metrů na vrchol a potom na větve rozložitého stromu, co tam rostl. To byla poslední záchrana. Ale i pak, když už všichni na těch větvích seděli, se voda blížila. Až nakonec pocítili její chlad na svých nohách, ale nebyl to chlad vody: To se jejich končetiny měnily v nohy černých labutí, ruce pak v lesklé černé perutě. Až nakonec se všichni ptáci zvedli a s teskným voláním navždy odletěli bůhvíkam. Takový byl trest Nedožery za Jungičův čin...

ČÍNSKÁ POHÁDKA

NEVĚSTA VÍLA

Dávno, pradávno žili ve staré Číně čtyři bratři. Pohádka říká, že pocházeli ze vznešeného rodu, a proto také se oženili se vznešenými nevěstami.

Nejstarší z bratří si dokonce vzal dceru samotného císaře, další dceru velitele všech císařských vojsk neboli Tygřího generála a třetí pak dceru nejvyššího mandarína, po našem pak předsedy čínské vlády.

Jenom nejmladší z bratří neměl o takové pocty zájem a snil o tom, jak si vezme za ženu nějakou pohádkovou vílu, o nichž mu tolikrát vyprávěla chůva v dětství.

A tak zatímco se konala v císařově paláci okázalá a slavná veselka jeho tří sourozenců za účasti nejvyšších hodnostářů celé říše, nejmladší z bratří nenápadně opustil hlučnou hodovní síň a procházel se raději po pěšinkách v zahradě. Došel až k dřevěnému můstku nad vodopádem říčky, a jak se tak v zamyšlení díval shora do padajících vod, zpozoroval o kus dál jakousi dívku v docela obyčejném selském oblečení. Tím víc však vynikla její krása, která neměla obdoby, a když mládenec pohlédl na její nožky, útlejší a drobnější, než kdy spatřil u jiných děvčat, věděl, že právě našel svou vyvolenou nevěstu vílu! Na kolenou ji proto požádal, zda si jej nechce vzít za muže, a jakmile přisvědčila, ihned se rozběhl do paláce, aby i jeho nevěstu přinesli na nosítkách jako nevěsty jeho bratří a mohl se s ní připojit k té slavné svatbě.

Jak to ovšem bývá, vílin prostý oděv vzbudil u vznešených hostí v paláci jenom pobouření a opovržení, než aby si všimli krásy dívčiny tváře, která zářila mezi ostatními nevěstami jako slunce na nebi. Však také císař teprve po mnoha prosbách nejmladšího syna dovolil, aby se také mohl připojit ke slavnosti.

Jak bývalo při takových příležitostech ve staré Číně zvykem, musely všechny nevěsty přinést po obřadu svým vlastním otcům dar. I přinesla princezna svému otci císaři nejdražší zlatý čaj, v němž po uvaření bylo vidět skutečné zlaté třpytky, zatímco generálova dcera se pochlubila tím nejlepším jasmínovým nápojem. A nejvyšší mandarín si pochvaloval docela neznámou a omamnou vůni pití, které dostal od dcery. Jen víla měla připravený docela obyčejný zelený čaj, ale poněvadž ho neměla komu dát, neboť víly rodiče nemají, všichni jí opovrhovali ještě víc. I zařekla se, že už do paláce mezi ty zazobance nevkročí, ale po nějakém čase se tomu přece jen nevyhnula.

Také Nový rok byl totiž v císařově paláci ve znamení dárků. A šlo vždy o dary co možná nejcennější, takže generál nechal vytesat z mramoru a pak pozlatit císařovu sochu v nadživotní velikosti, zatímco rodina nejvyššího mandarína pro panovníka připravovala mramorového a pozlaceného koně.

Nejmladší bratr byl ovšem chudý jako kostelní myš, natož aby měl vůbec nějakého koně. Ale když se svěřil víle se svou starostí, co by vlastně měli do paláce jako dar přinést císaři, řekla mu: „Pojedeš až k moři a přivezeš odtamtud truhlici, co najdeš na břehu…“ „Ale jak se tam vůbec dostanu?“ namítl její muž. „Je to přece daleko a žádného koně nemáme!“ „Hned ti ho tedy udělám,“ na to víla, která měla zrovna v ruce pár slámek. A hle: než bys foukl, stál před nimi veliký slaměný kůň, připravený na tu dlouhou cestu. Ještě celý udivený se nejmladší bratr na něj posadil a v mžiku se ocitl na mořském pobřeží.

Truhlice tu vskutku ležela, ale byla úplně prázdná. Nechal ji tedy být a rozjel se zklamaně domů. Víla se jenom zasmála, sotva jí řekl, co zjistil, a řekla: „Musíš pro tu truhlici jet znovu, můj milý, ať je, jaká je. Až přijde čas, uvidíš sám, v čem tkví její cena…“

A věřte tomu nebo ne, tu ošklivou polorozbitou truhlici s sebou vzali i do paláce jako dar císařovi. Také teď je tam oba odvezl slaměný kůň a nejen, že se na něj vešli oba, nýbrž i pro truhlici zbylo místo na koňském hřbetě.

V paláci bylo už všechno vzhůru nohama, jak tomu při novoročních dárkových slavnostech v Číně bývá. Všichni vznešení hosté jedli, pili, hodovali, ovívali se vějíři a císař sám se obdivoval darům, které dostal. Co chvíli si sedal na mramorového oře, co chvíli poměřoval svůj nos s nosem pozlacené statuje. Sotva ale nejmladší syn přinesl jako dar starou truhlici, hned do ní strčili hlavy generál i nejvyšší mandarín, aby zjistili, co je uvnitř. „Ale vždyť je to prázdné!“ ozvali se po chvíli a celou síní se hned ozývaly pomluvy, co si zase nejmladší syn dovolil. „Je to dar pouze pro císaře a ten sám spatří, co se v truhle skrývá!“ zarazila však víla všechno pomlouvání a panovníkovi tedy nezbylo, než do truhly nahlédnout sám.

A najednou tu bylo tolik věcí k vidění, až oči přecházely. Ze dna truhlice totiž vedly dolů do jakéhosi pohádkového města dlouhé mramorové schody. Už z té výšky bylo vidět, že i tam dole stojí císařský palác, ale mnohem výstavnější a krásnější než ten,

odkud se císař díval, stejně jako řada krásných domů s pozlacenými střechami, zahrady s neznámým ovocem i omamnými květinami atakdál, atakdál.

I vydal se panovník po mramorových schodech dolů, za ním pak hned generál a nejvyšší mandarín. To víte, že ti tři hned zamířili do toho pohádkového paláce. Císař se chtěl také rovnou posadit na panovnický trůn, jak byl zvyklý, jenže ho v tom předběhl generál, a na druhý trůn, určený pro vladařovu ženu, se cobydup posadil nejvyšší mandarín. A co myslíte, že se pak stalo? I když sloužící z paláce začali všem těm hodnostářům nosit poháry vína na přivítanou, císař urážku dlouho nestrpěl.

Po několika pohárech se začal s generálem i s mandarínem bít o ten zlatý trůn, až všechno poletovalo kolem. Ani si přitom nevšimli, že se do toho pohádkového města i do paláce valí ze všech stran voda, a stoupá a stoupá… Ale jenom nejmladší syn s vílou viděli, jak ta voda zaplavila i mramorové schody až ke dnu truhlice a teprve tam stoupat přestala!

To už všichni novoroční hosté i jeho bratři se zděšením z paláce uprchli a jen nejmladší syn se svou vílou tam zůstal, aby se stal novým a mnohem spravedlivějším vládcem říše, než byl ten předchozí…

FINSKÁ POHÁDKA

JAK SE LIŠKA KONEČNĚ NAJEDLA

Pro tuhle pohádku si musíte s námi zajít věru daleko – až do Zvířátkového lesa, kde bys v těch dávných časech nepotkal žádného člověka, zato zvířat, ptáků i ryb v řece, která tekla kolem, bylo habaděj. Stalo se však jednou, že se tu objevil dokonce i žralok z nedalekého moře. To bylo totiž tak; ten žralok se hnal za lososem, losos před ním rovnou do řeky a už skáče přes peřeje i kamení proti proudu. Také žralok to při své nesmírné žravosti zkusí, jenže tumáš, čerte, kropáč! Namísto aby lososa chytil, dopadne jak široký, tak dlouhý na břeh, kde zrovna loví ryby medvěd.

To byla pro něho věru nečekaná kořist! Jediným úderem své mohutné tlapy poslal žraloka na onen svět a už se živil. Brzy ale nebyl u svého úlovku sám. Vlk, liška, ba i kuna se snažili přiživit, jak jen mohli, poněvadž zrovna tou dobou měli všichni obyvatelé Zvířátkového lesa hlad. Jen zajíc a veveřice se na to jejich hodování koukali opodál.

Když potom z hloupého žraloka už nic nezbylo, rozhlédl se medvěd kolem sebe a povídá „Zachránil jsem vás všechny od hladu, abyste věděli. Za nějaký čas ale nám bude kručet v žaludcích znovu. Co uděláme potom?“ Ostatní se po sobě překvapeně podívali, až řekl vlk: „No, budeme si shánět potravu každý sám jako předtím, ne?“ Medvěd však zavrtěl hlavou: „To by se vám líbilo, že? Jenomže vy všichni jste měli užitek z mé kořisti, takže byste mi to teď měli oplatit…“ „Vždyť bys mi snědl všechno, co mi stačí na celý den!“ protestovala kuna, avšak huňáč ji hned rázně usadil: „To mi je docela jedno.

Nechcete-li se se mnou dělit, mám pro vás jiný návrh. Sníme pokaždé společně toho nejmenšího z nás a tak to půjde dál a dál…“ „To tak!“ zapištěl zajíc, který se pásl na trávě a pranic s hodováním neměl. „Nejdřív bys mě musel chytit, medvěde!“ A v tu ránu utíkal pryč, jako když mu nohy namaže. Také kuna si spočetla, že by po zajíci mohla přijít řada na ni, a zmizela nenápadně v houštině.

Takže už zbyli jenom tři – medvěd, vlk a liška – a medvěd se toho hned chytil: „Vidím, že jsi teď nejmenší z nás ty, kmotro Ryško. Až nás tedy přepadne opět hlad, sníme tady s vlkem tebe, že?“ „Vidím, že neztrácíš čas, medvěde, třeba máš teď břicho k prasknutí,“ poznamenala zrzka a hned se také obrátila na vlka: „Ty si na mně sice tady s Míšou pochutnáš, ale co se stane potom? Budeš nejmenší z vás dvou a medvěd sežere tebe, abys věděl!“ „No jo,“ přiznal nerad vlk. „Bude tedy nejspíš mnohem lepší, vydáme-li se každý sám na lov, jak jsem navrhoval předtím. To bude jistě nejsprávnější.“ Poněvadž s tím liška samozřejmě souhlasila a byli tak dva proti jednomu, musel medvěd od svého nápadu ustoupit a rozešli se tedy po svých.

Medvěd zamířil znova k řece, vlk si sehnal kořist v lese, jen liška kupodivu ne a ne sehnat něco na zub. Snažila se sice chytit v proudu nějakou rybu jako medvěd, ale div ji voda nevzala s sebou, a když se o to pokusila v ouplavu, chytil ji za nohu svými klepety veliký rak, takže měla co dělat, aby jej setřásla.

V lese se jí nedařilo o nic lépe, div nakonec nevyhrabávala z hladu nějaké ponravy a žížaly. Poté si ale kmotra povšimla, že na jednom stromě sedí straka v hnízdě a má kolem sebe několik mláďat i několik ještě nevysezených vajíček. Okouní tedy zrzinda u stromu a přemítá, jaký by z toho hnízda mohla mít při svém hladu užitek, až se jí straka zeptala: „Proč si ten strom tolik prohlížíš, liško?“ „No, potřebuji na zimu nové sněžnice a zdá se mi, že bych si je mohla z něho udělat. Porazím ho, přidám jen pár kožených řemínků…“ „At tě to ani nenapadne!“ dala se straka z obavy do křiku. „Copak nevidíš,

že tu mám mladé i vejce?!“ Liška ale vedla svou: „To sice vidím, jenže tam máš určitě nějaké blýskavé tretky jako každá straka, takže se ti tam vejce nemohou ani pořádně vejít. Když mi alespoň jedno z nich dáš, budeš mít hned v hnízdě víc místa, já si pro své sněžnice vyhlédnu jiný strom a nechám tě na pokoji…“ Tak i jinak zrzinda straku přemlouvala a přesvědčovala, až jí ta nešťastnice vejce dala. Liška ho celá spokojená slupla jako malinu, zatímco straka se mohla utěšovat jen tím, že spasila ostatní ptáčata. Však to také musela vypovědět vráně, která ji zrovna v tu chvíli přišla navštívit. „Cože? Cože jsi to provedla, duše nešťastná?“ podivila se ta stará krákalka. „Napadlo tě, čím by asi tak mohla liška porazit tak veliký a silný strom, nemá-li nějakou sekeru, anebo k čemu by ona potřebovala sněžnice? Sedla jsi jí zkrátka na lep, jako bys rozum snědla!“

Chudák straka! Ze studu nad svou hlouposti raději schovávala celý den hlavu pod křídlem, ale sotva se liška začala ometat kolem jejího hnízda znovu, nic jí nesmlčela a vyhnala ji svinským krokem.

Když se kmotra dozvěděla, kdo strace dal takové rozumy, přemýšlela hned o tom, jak se vráně pomstí. Lehla si proto jako mrtvá na cestu a čekala, co se bude dít. Brzy se také dočkala. Vrána k ní přihopkala, prohlížela si ji ze všech stran, až si řekla: „Vida, mrtvá liška! To se budu mít dob…“ Slovo dobře už ale nedořekla. Liška po ní chňapla, chytila ji za křídlo a držela a držela. Ve vráně teď byla pro změnu malá dušička, přesto však věděla, jak kmotru přelstí. „Přece mi neukousneš křídlo. Na něm mám jen samé peří a budeš ho mít plnou tlamu místo chutného masa. Raději mě polož a vyber si třeba prsíčka.“ Má pravdu, pomyslila si liška a uvolnila stisk, což samozřejmě dělat neměla. Vrána jí uletěla před nosem a ještě se jí ze vzduchu posmívala, že hýbe rozumem jako koza ocasem.

Posléze se ale přece jen usmálo na lišku štěstí a najedla se dosyta, ne-li ještě o hodně víc; toulala se dál hladová lesem a zdálky spatřila medvěda. Užuž se chtěla dát před ním raději na útěk, když si povšimla, že Míša jde jako tělo bez duše a naříká a naříká, až by se kámen ustrnul. „Copak se ti přihodilo zlého, strýčku?“ dodala si tedy liška odvahy. „Žena, moje žena umřela, achich ouvej, achich ouvej, to je neštěstí, to je neštěstí!“ utíral si ubožák slzy jako fazole, které se mu hrnuly ostošest z očí. „Upřímnou soustrast, kmotříčku, byla to ta nejhodnější medvědice v celém našem lese a měla ty nejkulatější, nejkrásnější uši. Mohu ti snad teď v něčem pomoci? Jistě máš plno starostí s pohřbem…,“ na to zvědavě liška. Huňáč přestal naříkat, změřil si zrzindu od hlavy k patě a povídá: „No, proč vlastně ne. Uměla bys u hrobu zazpívat nějaké pohřební písně? Zkoušel jsem to s vlkem, ale ten jenom vyje, zajíc piští a straka zpívá, jako když hrnce dře po kamení.“ „Ale jak by ne, kmotříčku,“ nabídla se hned liška. „Vždyť já jsem vyhlášená pohřební pěvkyně. Jen si poslechni:

Zasviť mi ty, slunko zlátéé,
na ten čéérný, smutný hrob…
anebo tuhle:
Než dozní píseň smuteční,
začne se vršit hlína…“

„Dobře, dobře ti to jde!“ souhlasil medvěd a dodal: „Jdi si to ještě vyzkoušet ke mně domů, ať tě tady nikdo neruší. Je tam už také všechno nachystáno na pohřební hostinu. Já musím ještě zařizovat spoustu věcí…“ „Dobře, dobře, jen se se mnou nezdržuj,“ byla liška plná účasti a v té chvíli také zmizela v medvědím obydlí. A tam, místo aby zkoušela pohřební zpěvy, se konečně dosyta najedla, div si jazyk neukousla!